

DE POORTEN NAAR

Vatemya

Ingrid Hageman-Veraart

DE POORTEN NAAR

Vatemya

ZILVER
BRON

© 2014 Ingrid Hageman-Veraart

© 2014 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor

Illustratie: Andrea Danti/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Cocky van Dijk

Spellingscontrole: Esther Wolvekamp

Eerste druk, november 2014

ISBN 978 94 9076 787 7

NUR 334, 285

www.ingrid-hageman.nl

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Hoofdstuk 1

Zwaar ademend en met vreselijke pijn op zijn borst, kijkt de man me vragend aan. Zijn ogen zijn groot van angst en onzekerheid.

‘De arts komt er zo aan. Hij kan uitsluitsel geven over wat er met u aan de hand is,’ probeer ik hem gerust te stellen.

Met de röntgenfoto tegen de lichtbak aan, laat ik de longarts zien wat het probleem is.

‘Ha, ik zie het al. Je hebt gelijk, het is een pneumothorax,’ zegt hij met een frons. ‘Deze patiënt moet worden opgenomen.’

Nadat ik de opname voor de man met de klaplong heb geregeld, kijk ik voor de zoveelste keer op mijn horloge en zie dat de tijd voorbij kruipt. Het gebeurt niet vaak dat ik het zat ben, maar voor vanavond heb ik wel genoeg ellende gezien. Ik zou nu liever in de kroeg zitten, want ik ben toe aan een borrel. Nog een uurtje en dan zit mijn avonddienst erop.

In de wachtruimte is het aardig vol en ik roep de volgende patiënt. Ik behandel een oude man met een gebroken pols zo vriendelijk en geduldig mogelijk. Hij is rond de zeventig jaar oud, heeft grijze haren en een bril. Waarschijnlijk rookt hij, want hij heeft te veel rimpels voor zijn leeftijd, een grauwe huid en gele vingertoppen. Ik zie dat hij een ring heeft gedragen, mis-

schien een trouwring. Als ik een trouwring zie vraag ik me altijd af hoelang diegene getrouwd is, nu heb ik echter geen zin in een praatje, dus ik houd mijn mond. Met een vreemde blik kijkt hij me aan, maar die negeer ik.

We hebben een röntgenfoto gemaakt van zijn pols en het blijkt een aparte fractuur te zijn. Toch hoeft het niet gereponeerd te worden.

‘Ik zal een gipsspalk om uw pols maken. Deze moet zes weken blijven zitten. Maar als uw vingers gaan tintelen of het gips begint te knellen, moet het er eerder af en krijgt u nieuw gips.’

Terwijl ik uitleg wat ik doe, kijkt de man me achterdochtig aan. Onverstoorbaar ga ik verder met mijn werk. ‘De arts heeft een recept voor pijnstillers uitgeschreven, daarmee kunt u het beste zo snel mogelijk naar de apotheek. Bij de balie kunt u een controleafspraak maken voor over een week.’

De man knikt en neemt het recept voor pijnstillers aan. Als ik op wil staan, pakt de oude man met zijn goede hand mijn arm stevig vast. ‘Ik ken jouw soort, meisje. Ik heb er meer gezien.’

Hij geeft me de rillingen. Ik trek mijn arm los uit zijn greep.

‘Jullie denken dat we het niet door hebben, hè? Nou, we zijn echt niet dom, hoor. Wacht maar af, meisje. Wacht jij maar af.’

Waar heeft deze man het over? Mijn soort? ‘Wat bedoelt u in vredesnaam?’

Hij zegt echter niets meer en loopt zo snel als hij kan weg uit het ziekenhuis, zonder een afspraak te maken. Het leek wel of hij bang voor me was, maar ik zag ook haat in zijn duistere ogen. Maar waarom? Wat heb ik hem ooit misdaan?

Eindelijk zit mijn dienst erop en in gedachten verzonken loop ik naar huis. Het is ongeveer vijftien minuten lopen. Ook al is het midden in de nacht, ik loop meestal naar huis of ga op de fiets. Het is zonde om de auto te nemen voor die paar kilometer en tegen de tijd dat ik thuiskom is mijn hoofd leeg.

In een portiek zie ik een donkere gestalte staan en mijn adem stukt even. Hij schuifelt een beetje heen en weer, alsof hij zenuwachtig is. Ik zie dat het een man is met een lange jas aan en een hoed op. Hij is het!

Ik versnel mijn pas en hoor duidelijk dat hij me volgt.

Na een paar straten ben ik het zat en draai me om. Ik wil hem aanspreken, maar hij is me voor.

‘Kijk jij maar uit, meisje. Jullie geheim zal binnenkort onthuld worden, daar zal ik voor zorgen. Reken daar maar op,’ sist hij.

Voordat ik kan vragen wat hem bezielt, is hij al weg. Verbouwereerd blijf ik achter. De oude man heeft duidelijk een hekel aan mij. Het is me een raadsel waarom. Mijn gedachten draaien overuren, piekerend loop ik verder naar huis.

Eenmaal thuis doe ik de deur goed op slot, schop mijn laarzen uit en hang mijn jas aan de kapstok. Ik heb nog geen zin om te douchen en naar bed te gaan, zeker niet na dat voorval. Ik loop naar de halfopen keuken en zet de waterkoker aan. Met een grote kop thee in mijn handen zet ik een CD van Placebo aan en kruip in een hoek van de bank.

Wat een dag. Ik weet niet wat ik van die man moet denken. Niemand heeft me ooit zo aangesproken. Ergens beangstigt het me, omdat ik niet weet waar hij het over had. ‘Jouw soort’. Zou hij verpleegkundigen

bedoelen? Of blonde vrouwen? Of... ach, ik weet het niet.

De volgende ochtend word ik laat wakker. Ik besluit om vandaag rustig aan te doen. Vanavond hoef ik pas weer te werken. Mijn ouders vinden het altijd erg leuk als ik op zondag bij ze op bezoek kom, dus dat ga ik doen. Het is alweer een paar weken geleden dat ik ze heb gezien. Ik ben gek op mijn ouders. Door mijn drukke baan en sociale leven zie ik ze te weinig. Iedere keer als ik bij ze op bezoek ben geweest, zeg ik tegen mezelf dat ik dat vaker moet doen. Maar ja, toch komt het er niet van om ze vaker te bezoeken.

Ik stap op de fiets en door het rustige zondag-verkeer ben ik snel bij mijn ouders. 'Hé pap!' Ik zet mijn fiets tegen het tuinhek aan en doe hem op slot.

Mijn vader kijkt op en glimlacht. 'Ha lieverd.' Hij komt wat stijf overeind tussen de planten en geeft me een kus op mijn wang.

'Wat staat uw tuin er goed bij.'

'Ach ja, kwestie van bijhouden, hè?'

Ik rol met mijn ogen, want ik weet dat hij er ieder uurtje instopt dat hij heeft.

Hij grinnikt, hij weet het ook. 'Je moeder is in de keuken. Ik kom er zo aan.'

Mijn moeder is net koffie aan het zetten en maakt meteen een beetje extra als ze me aan ziet komen. Ze knipoogt. 'Zeg even tegen je vader dat de koffie bijna klaar is.'

'Dat weet hij al, hij komt er zo aan.' Ik geef haar een kus. 'Hoe gaat het met u?'

'Oh, het gaat goed, hoor.'

'Bent u weer met een nieuw project bezig?'

Mijn moeder werpt een blik door het raam in de

richting van de garage waar mijn vader een lichtkoepel op heeft geplaatst. 'Ja, maar ik ben nog niet ver. In ieder geval ben ik wel heel blij met het licht dat door de koepel valt, het schildert fijn.'

Mijn vader komt binnen en wast de tuinaarde van zijn grove handen. Ik schenk de koffie in.

Ik vertel mijn ouders over wat er deze week is gebeurd. 'Dinsdag was ik even op visite bij Maartje. Zij en Chris gaan trouwen, dus binnenkort hebben we een feestje. Leuk hoor.'

Mijn moeder is dol op trouwerijen en kijkt dan ook blij naar me. Ik zie haar denken, ze wil natuurlijk dat haar enige kind ook een vriend heeft en gaat trouwen, maar daar zal ze nog lang op moeten wachten. Stiekem moet ik om haar grinniken.

'Wanneer kunnen wij een leuke schoonzoon verwelkomen?'

Die vraag zat er aan te komen, maar ik wil hier geen antwoord op geven. Deze discussie hebben we al een keer eerder gevoerd, dus vertel ik snel iets anders.

'Ik heb toch meegedaan aan het clubkampioenschap? Die heb ik gewonnen. Er prijkt weer een mooie prijs in mijn prijzenkast.'

'Fijn dat taekwondo je zoveel plezier geeft. Ik ben heel trots op je, Cat,' zegt mijn vader.

Het is leuk dat hij trots op me is en eigenlijk ben ik dat zelf ook wel. Taekwondo is voor mij een fantastische sport waarin ik al mijn energie kwijt kan.

'Ik heb deze week ook weer een paar rare dingen meegemaakt. Donderdag liep ik over de Schuitstraat. Voordat ik de hoek om liep naar de Vlierstraat, hoorde ik een auto heel hard remmen, de banden piepten. Ik zag niet wat er gebeurde, maar wist dat ik iets moest doen. Dus ik rende de hoek om. Ik sprong door de

lucht en voordat ik het wist had ik een klein meisje in mijn armen en rolden we samen over straat. Aan de andere kant van de straat kwamen we tot stilstand. Het scheelde maar een haar of ze was overreden.'

Mijn ouders kijken bezorgd, maar ik ben op dreef en vertel verder over die man wiens gebroken pols ik heb verzorgd en wat hij tegen me heeft gezegd.

Nu kijken ze nog bezorgder, maar zeggen niets.

'Waarom kijken jullie zo raar? Wat weten jullie, dat ik niet weet?'

'Oké,' zegt mijn vader, 'vroeg of laat zal het toch wel uitkomen.'

'Wat?!' Wat zal er vroeg of laat uitkomen? Door deze opmerking raak ik een beetje van slag.

'Heb je gemerkt dat je bepaalde talenten hebt, dat je dingen beter kunt dan anderen? Toen je klein was, hadden we al een vermoeden dat je bijzonder was. We wilden dat je opgroeide net als andere kinderen, dus we hebben je niks verteld. Vroeger kwam het vaker voor in onze familie, dat iemand bijzondere gaven had. Je bent zeer intelligent en bent goed in sport. Dat is mooi, maar het kan soms ook lastig zijn. Probeer je leven te leiden zoals je zelf wil en gebruik daarbij je talenten, maar laat je leven er niet helemaal door bepalen. Geniet ook van het leven, zonder je druk te maken om dit soort dingen.'

Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. En veel wijzer word ik hier niet van. 'Dat is wel erg vaag. Ik weet ook wel dat ik apart ben. Ook weet ik dat ik er apart uitzie, ik lijk niet eens op jullie. Kijk, ik heb niet eens uw bruine haren pap.' Ik pak een pluk spierwit haar beet en wikkel het om mijn vinger. 'Maar waarom wordt er gezegd dat ik moet oppassen? En wat bedoelt die man met mijn soort?'

‘Dat weet ik niet precies, Catelijnn. Meer kan ik je niet vertellen. Maak je er maar niet druk om.’

Ik heb het gevoel dat hij me niet alles vertelt. ‘Er is meer. Dat voel ik. Waarom vertellen jullie het niet gewoon aan me?’

Mijn moeder gaat verder. ‘Schat, er valt niet veel te vertellen. Je bent inderdaad bijzonder. Waar die man het over had zou ik niet weten. Ik heb echt geen idee. Heeft er al eens eerder iemand zoiets tegen je gezegd?’

‘Nee, niemand anders heeft ooit zo tegen me gepraat. Hij gaf me een onaangenaam gevoel. Ik denk niet dat hij een nieuwe afspraak heeft gemaakt. Jammer. Ik had hem er graag nog eens op aangesproken.’

‘Wees voorzichtig met zo iemand. Je weet immers niet waar hij op uit is. Probeer hem liever te ontwijken.’ Mijn vader lijkt erg ongerust.

‘Toch heb ik de indruk dat jullie me niet alles vertellen.’ Ik probeer mijn ouders nog verder uit te horen, maar ze zijn echter niet van plan om nog meer los te laten.

De koffiepote is leeg en het is tijd om naar huis te gaan.

‘Ga je nu al naar huis?’ vraagt mijn moeder verbaasd.

‘Ja, ik moet straks werken, ik heb weer een late dienst.’

‘Schat, je werkt veel te veel. Had je nou maar wat anders gestudeerd.’

‘Ik weet dat u dat liever wilde, mam, maar ik heb mijn keuze gemaakt en daar heb ik geen spijt van.’

Deze avond verloopt een stuk rustiger. Weinig ongelukken of vechtpartijen. Wel zijn er weer de nodige sportblessures. Ik heb genoeg tijd om tussendoor koffie te drinken en te kletsen met collega’s.

Mark heeft altijd sterke verhalen, de helft zal hij wel

weer verzonnen hebben. 'Echt waar, die twee meiden wilden me allebei, maar ik kon niet kiezen, dus nam ik ze beiden mee naar huis.'

Toon en ik kijken elkaar lachend aan.

'Ik heb sinds een week verkering met Peter. Een geweldige vent. Ik heb hem in de kroeg ontmoet. Joh, ik ben helemaal verliefd.' Toon glundert van oor tot oor.

'Helaas heb ik minder leuk nieuws,' vertelt Maaïke. 'Mijn kat moet naar de dierenarts, want hij heeft last van diarree.'

Ook praten we over de nieuwe internist, dokter Kroning. Het is een sympathieke man. Hij is net afgestudeerd en werkt sinds vorige maand bij ons in het Medisch Centrum Dorendam. Ik ben weer helemaal op de hoogte.

De tijd vliegt. Straks ben ik een paar dagen vrij en daar heb ik zin in. Dan heb ik tijd om mijn huis schoon te maken, de was te doen en mijn tuintje onkruid vrij te maken. Maar het kan best zijn dat mijn vader dat wil doen. Ik zal het hem vragen. Ook ben ik van plan om naar Lianne te gaan, misschien kunnen we samen uit gaan. We houden allebei van dansen. Regelmatig gaan we naar Relax, ons favoriete danscafé. Daar draaien ze lekkere rockmuziek waar je goed op kunt dansen. Het is er sfeervol ingericht met meerdere barretjes en zithoekjes rondom de dansvloer. Ook ga ik winkelen en hoop dat ik dit keer wel met iets leuks thuis kom.

'Kom Cat, niet zo dagdromen. We moeten weer aan het werk.'

'Ja ja, Toon. Niet zo ongeduldig.' Met een knipoog geef ik hem een klein duwtje.

We staan op en lopen naar de wachtruimte. Ieder van ons roept een patiënt en gaat aan de slag. Dit keer heb ik een jong meisje dat heel benauwd is.

‘Ik denk dat ze last heeft van astma,’ zegt haar moeder bezorgd.

‘Heeft ze daar medicijnen voor?’

‘Nee, ze is nooit eerder benauwd geweest.’

‘Kom maar mee, dan gaan we in deze kamer even kijken wat er met je aan de hand is,’ zeg ik tegen het meisje. Met haar kleine, dikke ogen kijkt ze me angstig aan.

Ik pak de stethoscoop en luister naar haar longen. ‘Waarschijnlijk ben je ergens allergisch voor, dus zal ik wat bloed bij je laten afnemen voor onderzoek. Waar ben je geweest en wat heb je vandaag gedaan?’

Enthousiast begint ze te vertellen dat ze bij een vriendinnetje aan het spelen was en dat de kat bij haar op schoot kwam zitten. Bijna vergeet ze dat ze benauwd is en blijft doorvertellen. De benauwdheid wordt al wat minder.

Wat is het toch fijn om kinderen te kunnen helpen, dat maakt mijn werk zo leuk. Ook dit meisje komt er weer bovenop en kan straks weer met haar moeder mee naar huis.

Hoofdstuk 2

Lisanne is er helemaal klaar voor. Ze heeft een strakke spijkerbroek aan, een kort blauw topje en groene enkellaarsjes. Ze heeft een beetje te veel make-up op gedaan, maar we gaan uit, dus dat kan wel. Ze heeft haar zwarte haren opgestoken. Met een zwarte jumpsuit aan en rode laarzen met een bijpassende handtas, lijk ik geenszins op Lisanne. Vergeleken met haar heb ik weinig make-up op, alleen oogpotlood, mascara en rode lippenstift. Mijn haren heb ik los.

‘Wil je thee?’ Ze wacht niet eens op antwoord en loopt naar de kleine keuken.

Terwijl ze rommelt in haar keukentje, kijk ik eens goed om me heen. Voor de zoveelste keer heeft ze de woonkamer geschilderd in allerlei kleuren. Lisanne komt terug met een dienblad, met twee mokken thee en een schaalte koekjes, en zet het op de salontafel.

‘Je bent weer druk in de weer geweest, zie ik. Het rood en oranje past mooi bij je witte meubels.’

‘Ja, leuke kleuren vind je niet? Ik vond dat het tijd was om de muren en kozijnen weer eens van een ander kleurtje te voorzien. Jammer dat de verflucht zo lang blijft hangen.’

‘Het is prachtig. En heel gewaagd, maar dat is aan jou wel besteed.’

Ik kom hier graag. We kennen elkaar nog niet zo

lang, ik heb haar drie jaar geleden leren kennen op de verjaardag van Mike. We raakten aan de praat en het klikte meteen. Sindsdien hoort ze bij onze vriendenclub.

‘En, gaan we vanavond op mannenjacht?’ vraagt ze vrolijk.

‘Natuurlijk gaan we op zoek naar een leuke vent voor je.’

‘Uh, niet alleen voor mij hoor, jij moet er ook aan geloven. Ik zal wel op zoek gaan naar een lekker ding voor jou.’

‘Voor mij hoef je echt niet op zoek te gaan hoor, ik val niet op jouw types.’

Lisanne barst in lachen uit. ‘Ha ha, is er ooit een man die je wel leuk vindt?’

Bijna verslik ik me in de thee. Eigenlijk zit ik op dit moment niet op een relatie te wachten, misschien een onenightstand, maar geen vaste relatie.

We stappen in mijn auto en rijden de stad in. Het is lastig om een parkeerplaats te vinden. Na tien minuten rondrijden vinden we eindelijk een plek. We moeten nu wel een eindje lopen, maar het is zacht weer dus vinden we het niet erg.

Er staat een kleine rij voor Relax.

‘Kijk, die uitsmijter is leuk.’

Ik kijk naar de man die Lisanne aanwijst en frons mijn wenkbrauwen. ‘Dat kun je niet menen. Dat is meer jouw type.’

Na vijf minuten kunnen we naar binnen en Lisanne geeft de uitsmijter nog even een verleidelijke blik. De muziek van Soundgarden komt ons tegemoet.

‘Wil je ook een wijntje?’

‘Nee, vanavond geen alcohol voor mij, want ik moet

rijden, weet je nog?’

We gaan aan de bar zitten en Lisanne bestelt een cola en een witte wijn. Het is druk, maar de sfeer is goed. Er wordt volop gedanst.

‘De barman is trouwens een knapperd. Zal ik hem gaan versieren?’ vraagt Lisanne verlegen.

Ik volg haar blik en glimlach. Echt haar type, hij heeft iets gevaarlijks over zich. ‘Hij is inderdaad een stuk, maar ik denk dat hij iets heeft met dat meisje waar hij nu mee praat.’

Teleurgesteld kijkt ze om zich heen, op zoek naar een andere man om te versieren. Het is wel grappig om te zien hoe Lisanne altijd op jacht is. Terwijl ik om me heen kijk of ik een leuke man zie, heb ik het gevoel dat iemand naar me kijkt, ik kan echter niet zien wie. Lisanne bestelt haar tweede wijntje en is al een beetje aangeschoten, ze wordt melig. Ze drinkt niet vaak, dus als ze drinkt gaat het hard. Zodra we de klanken van Marillion horen, gaan we de dansvloer op.

*‘Cause I’m the one who knows what scares you
I’m the who loves you best
I’m the thirteenth at the table
I’m the uninvited guest.’*

Lisanne danst heel uitbundig. Dat vind ik leuk om te zien, ik word er vrolijk van. De mannenjacht gaat ondertussen door. Lisanne gebaart met haar hoofd naar iemand achter me. Langzaam draai ik me al dansend om, ik doe net of het bij het dansje hoort, en kijk in de richting die ze aanwees. Hmm, niet gek. Maar wederom vooral haar type.

Ik draai me terug en schud kort mijn hoofd waarna ze moet lachen.

‘Is het ooit mogelijk om jou iemand leuk te laten vinden?’

Ik steek als antwoord mijn tong naar haar uit.

‘Kom, ik ben moe. Bovendien moet ik naar de wc.’

Ik kan nog wel de hele avond doorgaan met dansen, mijn conditie overtreft die van haar enorm. Hoe komt ze eigenlijk altijd zo snel moe? ‘Oké.’

We vinden twee lege barkrukken. ‘Ik lust nog wel een wijntje,’ zegt ze en gaat naar het toilet.

‘Een cola en een witte wijn graag!’ roep ik. De muziek staat hard en ik moet bijna in het oor van de barkeeper schreeuwen.

Een lange man met kort donkerbruin haar en een zwart pak aan komt naast me zitten.

‘Oh, sorry, deze is bezet. Mijn vriendin is naar de wc.’

Hij zegt niets, maar staart me met zijn bruine ogen aan.

Gespannen wend ik mijn blik af, want ik weet niet zo goed wat ik hiermee aan moet. Ik hoop dat Lianne snel terug komt.

Opeens pakt de man mijn hand beet en knijpt er zachtjes in. Ik draai mijn hoofd vliegensvlug naar hem om en kijk hem boos aan. Het lijkt hem niet te deren. Mijn hart klopt in mijn keel.

Terwijl hij mijn hand vasthoudt neemt hij een slok bier. ‘Ik houd je in de gaten en ik ben niet de enige. Ik zie alles wat je doet, ik weet waar je woont, ik weet waar je werkt, ik ken al je vrienden en ik ken je ouders. Pas goed op jezelf.’ Hij spreekt heel langzaam, alsof hij er zeker van wil zijn dat ik het hoor.

Een rilling loopt over mijn rug. Dit is de tweede keer dat ik bedreigd word.

Lianne komt terug en gaat achter me staan. Op

het moment dat ik me naar haar omdraai laat hij mijn hand los, staat op en loopt weg.

Ik sla in een keer de cola achterover en probeer mijn hart tot bedaren te brengen. Ik zeg niets tegen Lisanne over de man, omdat ik haar niet bang wil maken en ik voorlopig nog geen antwoorden heb.

We gaan nog een paar keer dansen. Eigenlijk is het heel gezellig, toch kan ik er niet meer van genieten. De twee mannen spoken door mijn hoofd. Ik probeer hun opmerkingen te ontcijferen, maar kom er niet uit. Het blijft me een raadsel. Moest ik het Lisanne toch vertellen? Dat twee mannen mij bedreigen? En dan? Wist ik maar wat er aan de hand was, dan kon ik er wat mee. Ik begrijp niet wat ze van me willen. Het zit me niet lekker dat ik hen niet ken, terwijl zij mij wel schijnen te kennen.

‘Wat is er met je? Vind je het niet gezellig?’

‘Er is niets, hoor. Ik was even in gedachten,’ zeg ik in de hoop dat ze niet doorvraagt.

‘Waar denk je aan? Aan leuke mannen?’ Ze beweegt haar wenkbrauwen op en neer.

Nee, aan mannen die me bedreigen en intimideren!

Ze kijkt me met een gek gezicht aan en denkt het antwoord geraden te hebben. ‘Ha ha, jij denkt altijd aan mannen, ik niet, hoor.’

Ik kan weer lachen. Het voorval valt van me af. We dansen tot in de late uurtjes en hebben het naar ons zin.

Het is sluitingstijd, dus tijd om naar huis te gaan. We pakken onze jassen en lopen naar de auto. Het is wat killer geworden, maar door de alcohol voelt Lisanne daar niets van.

We lopen langs een groep van vier dronken jongens, ze roepen en fluiten naar ons. Een van de jongens

komt naar ons toe.

‘Waar gaan jullie zo laat naar toe? Mogen jullie wel zo laat thuis komen?’

Hij vindt zichzelf erg grappig, zijn vrienden ook, maar wij kunnen er niet om lachen. De sfeer is erg onbehaaglijk, dus ik wil vlug doorlopen voordat dit uit de hand gaat lopen. Ik heb in de gaten wat de jongens willen en daar heb ik nou juist geen zin in. Lianne heeft het niet door, ze schat de situatie helemaal verkeerd in en reageert precies zoals de jongens hoopten. Doordat ze een beetje dronken is, is ze ongeremd en zonder aan de consequenties te denken daagt ze hem uit.

‘Joh, rot toch op. Ga iemand anders pesten.’

Hij doet alsof hij beledigd is, maar eigenlijk was het juist de bedoeling om ons uit de tent te lokken.

‘Hé, niet zo brutaal jij. Dit pik ik niet!’

Hij wil Lianne een duw geven, maar die kans geef ik hem niet. Niemand komt aan mijn vriendin. Zonder te aarzelen geef ik hem een voorwaartse trap met mijn linkervoet op zijn pols en daarna doe ik mijn rechterknie omhoog, draai mijn heup in en geef hem een ronde trap met mijn rechtervoet in zijn maag. Het gaat als vanzelf.

De jongen krimpt ineen van de pijn. Zijn vrienden komen hem helpen.

‘Ga alvast naar de auto en wacht daar op me. Ik kom er zo aan.’

Ik gooi mijn handtas en de autosleutel naar haar toe en gelukkig doet ze wat ik zeg. Ze verwacht dat ik achter haar aan kom rennen, maar dat doe ik niet.

Met veel geschreeuw wil de jongen die het eerst bij me is, mij een trap geven. Ik pareer dit met een voorwaartse trap en geef hem een duwtrap zodat hij valt.

Vervolgens wil de tweede mij een stoot geven, maar voordat hij me raakt, pak ik zijn pols vast, draai zijn arm achter zijn rug waarbij ik zijn arm breek en werk hem tegen de grond. Hij schreeuwt het uit van de pijn, toch heb ik geen medelijden met hem.

De derde en de grapjas denken dat ze mij met zijn tweeën wel aankunnen. Ze willen me tegelijkertijd een trap geven, de grapjas van achteren en de ander van voren. Doordat ze zo voorspelbaar en langzaam zijn, heb ik de tijd om omhoog te springen en een salto achterover te maken. Ik kom achter de grapjas terecht en meteen geef ik hem een duwtrap in zijn rug waardoor hij tegen zijn vriend aan knalt. Ze vallen beiden omver waarbij de grapjas met zijn neus op straat valt en deze breekt. Het bloed gutst uit zijn neus. Nu zijn ze wel even uitgeschakeld. Mijn collega's van de SEH mogen deze jongens weer oplappen.

Ik laat de jongens achter en ren vlug naar mijn auto. Aan de overkant van de straat vang ik nog net een glimp op van de lange man in het zwarte pak.

Gelukkig heeft Lianne niets gezien. Ze gaat ervan uit dat ik het met praten heb opgelost. Ze moest eens weten. Trillend en ontnuchterd zit ze op de bijrijdersstoel, ze is erg geschrokken. Daarentegen ben ik totaal niet bang geweest, ik wist dat ik die jongens aan kon. Zij waren geen partij voor mij, maar die twee vreemde mannen vind ik wel beangstigend, omdat ik niet weet wat zij van mij willen. Nee, geef mij dan maar die vier voorspelbare jongens.

Toch vond het niet prettig, dit is wel wat anders dan sparren tijdens een taekwondotraining of wedstrijd.

Ik ga achter het stuur zitten en probeer tot rust te komen zonder dat Lianne iets merkt. De adrenaline stroomt door mijn lijf. Na enkele ogenblikken ben ik

voldoende gekalmeerd en start de auto.

‘Wat heb je tegen die jongens gezegd?’

‘Oh, dat ze normaal moesten doen, dat we geen zin hadden in trammelant. Toen zijn ze weg gegaan.’ Ik haat het om te liegen, maar de waarheid is niet zo handig.

‘Wat goed van je. Dat had ik nooit gedurfd, hoor. Ik had ook niet zo’n grote mond moeten hebben tegen die gozers. Dan was er misschien niets aan de hand geweest. Nou moest jij me uit de penarie helpen. Bedankt. Je bent een goede vriendin.’

‘Daar zijn vriendinnen voor. Jij zou hetzelfde voor mij doen. Als het nodig is kan ik ook altijd op jouw hulp rekenen.’

‘Maar jij bent niet zo stom om zoiets te zeggen tegen een groep jongens. Misschien moet ik niet meer zoveel drinken, mijn hoofd tolt nog steeds een beetje van die alcohol,’ zegt ze een beetje beschaamd.

Ik stuur haar straat in. ‘Joh, we hadden een leuke avond. Daar gaat het om. We moeten het niet laten verpesten door zo’n stelletje kinderachtige gozers. De volgende keer gaan we weer lol maken en dan neem je gewoon weer lekker een borrel, hoor.’ Ik stop voor haar huis.

Ze is blij dat ik niet boos op haar ben. De schrik is verdwenen, ze trilt niet meer. Ik zie haar gapen en ik zeg haar dat het tijd is om naar bed te gaan. Zelf wil ik ook graag naar bed. ‘Red je het zo? Of wil je dat ik mee naar binnen ga?’

‘Nee, ik red het wel.’ Ze buigt naar me toe en geeft me een knuffel. ‘Welterusten!’ Ze stapt de auto uit en ik wacht even tot ze binnen is voordat ik weggrijp.

Wat was dit een rare avond. Zodra ik in bed lig val ik

vrijwel gelijk in slaap en begin te dromen. Ik droom over enge, grote mannen in pak. Ze volgen me overal waar ik ga en zeggen niets. Ze kijken alleen maar naar me. Na een tijdje blijven er steeds minder over tot ik geen man meer zie. De droom verandert. Ik droom over mooie landschappen met bloemen, mooie kleuren, zachte geluiden en lekkere geuren. De droom doet me weg zweven naar een mooie wereld, een wereld waar ik me thuis zou kunnen voelen. Daar wil ik heen.

Plots wordt de mooie droom verstoord door sinistere wezens in zwarte mantels. Is dit echt? Uit alle macht probeer ik me uit deze nare droom te worstelen, wat me echter niet lukt. Door de mantels kan ik de personen niet zien. Zijn het mensen? Of zijn het lelijke monsters? Misvormde armen komen uit de mantels en grijpen naar me. Ik probeer weg te rennen, maar dat lukt niet. Ik kan me niet bewegen. Ik snak naar adem. Ondraaglijke angst giert door mijn lijf. Weg! Ik moet hier weg! Weg uit deze wereld, weg uit deze nachtmerrie.

Met een ruk schrik ik wakker en schiet overeind. Mijn nachthemd is nat van het zweet. Zo'n nare droom heb ik nog nooit gehad.

Ik doe het licht aan en ga naar de badkamer om me op te frissen. Wat is er toch met me aan de hand? Terwijl het koude water van mijn gezicht druppelt, kijk ik naar mijn bleke huid en de wallen onder mijn ogen. Alles om me heen lijkt te veranderen, het is alsof ik zelf ook aan het veranderen ben. Het is zo'n vreemde gewaarwording dat ik het niet kan bevatten. Ik sluit mijn ogen om tot rust te komen. Met mijn handen op mijn buik, krijg ik mijn ademhaling tot rust. Nogmaals laat ik de gebeurtenissen van de laatste paar dagen voorbij komen, om ze vervolgens te verbannen, in ieder geval voor nu.